

Astăzi, Sâmbătă, 21 Februarie, 2026

Sf. Cuv. Timotei; Sf. Ier. Eustație, arhiepiscopul Antiohiei

Romani 14

¹⁹ Drept aceea, să le urmăm pe cele spre pace și pe cele spre zidirea unuia de către altul.

²⁰ Nu strica, de dragul mâncării, lucrul lui Dumnezeu. Toate sunt curate, dar sunt un rău pentru omul care mănâncă spre'mpiedicare.

²¹ E bine să nu mănânci carne, nici să bei vin, nici să faci ceva de care fratele tău se'mpiedică, se poticnește sau slăbește.

²² Credința pe care o ai, s'o ai pentru tine însuși în fața lui Dumnezeu. Fericit este cel ce nu se osândește pe sine în ceea ce alege¹.

²³ Dar cel ce are îndoieli e osândit dacă mănâncă, fiindcă n'o face din credință. Și tot ce nu-i din credință e păcat.

Romani 16

²⁵ Iar Celui ce putere are să vă întărească după Evanghelia mea și

¹ = În ceea ce discerne; în opțiunea lui.

după propovăduirea lui Iisus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei celei ascunse din timpuri veșnice,

²⁶ dar arătată acum și, prin Scripturile profeților, după porunca veșnicului Dumnezeu, cunoscută la toate neamurile spre ascultarea credinței –

²⁷ Unuia Înțeleptului Dumnezeu fie-I slava prin Iisus Hristos în vecii vecilor. Amin!

Matei 6

¹ Luați aminte ca milostenia² voastră să nu o faceți în fața oamenilor, ca să vadă ei; altminteri nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru Cel din ceruri.

² Deci, când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii³ prin sinagogi și pe ulițe,

² În traducere literală: dreptatea voastră (adică practicarea faptelor bune, prin care omul devine drept înaintea lui Dumnezeu).

³ Ipocriți, oameni care afișează o pietate falsă, fără acoperire lăuntrică; în mod curent, termenul se referă la cei din secta fariseilor.

ca să fie slăviți de oameni; adevăr vă grăiesc, îşi iau plata lor.

³ Tu însă, când faci milostenie, să nu ştie stânga ta ce face dreapta,

⁴ pentru ca milostenia ta să fie într'ascuns; şi Tatăl tău, Care vede întru ascuns, îţi va răsplăti la arătare.

⁵ Iar când vă rugaţi, nu fiţi ca făţarnicii, că lor le place să-şi facă rugăciunile stând în picioare prin sinagogi şi prin răspântii, ca să se arate oamenilor; adevăr vă grăiesc, îşi iau plata lor.

⁶ Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta şi, închizând uşa, roagă-te Tatălui tău Care este întru ascuns; şi Tatăl tău, Care vede întru ascuns, îţi va răsplăti la arătare.

⁷ Iar când vă rugaţi, nu spuneţi multe, ca păgânii, că acestora li se pare că prin vorbăria lor vor fi ascultaţi.

⁸ Deci nu vă asemenaţi lor, că Tatăl vostru ştie de ce aveţi trebuinţă, mai înainte de a cere voi de la El.

⁹ Aşadar, voi aşa să vă rugaţi: Tatăl nostru Carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău;

¹⁰ vină împărăţia Ta; facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ.

¹¹ Pâinea noastră cea de toate zile-

le⁴ dă-ne-o nouă astăzi;

¹² şi ne iartă nouă greşalele⁵ noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri;

¹³ şi nu ne duce pe noi în ispită⁶, ci ne izbăveşte de Cel-Rău. Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci. Amin.⁷

⁴ Hrana noastră zilnică I-o datorăm în primul rând lui Dumnezeu, şi de la El se cade s'o cerem. „Cea spre fiinţă”, expresie folosită în unele versiuni, nu traduce exact cuvântul original, dar nici nu constituie o erezie; Sfinţii Părinţi i-au imprimat şi o dimensiune duhovnicească, euharistică.

⁵ Limba impune o diferenţiere semantică a acestui plural. Spre deosebire de greşeli, care sunt simple erori sau abateri de la normă, greşalele înseamnă încălcarea datoriei morale pe care oamenii le contractează nu numai faţă de Dumnezeu, ci şi de semenii lor, atât prin răul pe care-l fac, cât şi prin binele pe care nu-l fac.

⁶ În înţelesul de „nu ne lăsa să cădem în ispită” sau „fereşte-ne de prilejul ispitei”. De altfel, ispita nu e o cădere propriu-zisă, ci o încercare sau un examen prin care cineva poate să cadă; o probă de foc.

⁷ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată şi adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

„Cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit trupul împreună cu patimile și poftele.” Acum, această rânduială s-a întors pe dos: oamenii

își răstignesc trupul, dar nu împreună cu patimile și poftele, ci prin patimi și pofte. Cum își mai chinuiesc ei trupul, în ziua de azi, prin îmbuibare, beție, fapte de desfrânare, danțuri și petreceri! Nici stăpânul cel mai lipsit de omenie nu-și chinuiește astfel viața leneșă. Dacă ar fi să dăm trupului nostru libertate și minte, primele sale cuvinte ar fi îndreptate împotriva stăpânului său, sufletul, pentru faptul că acesta se amestecă în chip nelegiuit în treburile lui, umplându-l de patimi care-i sunt străine și, împlinindu-și-le în el, îl chinuiește. De fapt, trebuințele trupului nostru sunt simple și nepătimașe. Priviți la dobitoace: nu se îmbuibă, nu dorm peste măsură și, împlinindu-și trebuințele trupesti la vremea lor, rămân după aceea liniștite un an întreg. Doar sufletul, uitându-și năzuințele mai bune, și-a scos din trebuințele simple ale trupului o mulțime de năzuințe împotriva firii sale, care

au devenit, prin lipsa de măsură, nefirești și pentru trup. Totuși, pentru a tăia din suflet patimile trupesti care s-au încuibat în el, trupul trebuie neapărat răstignit, însă în cu totul altfel: adică nedându-i libertate și cele de trebuință, ori împlinindu-i trebuințele într-o măsură neasemuit mai mică decât ar cere-o firea sa.⁸

⁸ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.